

Mijn duin

Een rubriek waarin een (on)bekende duinliefhebber zijn of haar favoriete duinlandschap laat zien. Dit keer: de Verdrongen Zwarte Polder in Zeeuws-Vlaanderen.

Tekst: Awie de Zwart

Wie ben ik?

Ik ben Awie de Zwart, en ben in het dagelijkse leven werkzaam bij het Zeeuwse Landschap als medewerker beheer, ecologie en projecten. En als liefhebber en florist ben ik daarbuiten ook met regelmaat te vinden in het groen.

(Geen) favoriet duin

Als mij wordt gevraagd naar een favoriet stukje duin in de streek heb ik

niet direct een voorkeur. Het is een beetje als met de seizoenen. Ieder jaargetijde waarin ik mij bevind is mij aangenaam. En zo is het ook met de duingebieden. Een daarvan is de Verdrongen Zwarte Polder, een slufteergebied waar ik graag vertoef. Het is een betrekkelijk jong gebied dat pas in 1802 ontstond na het doorbreken van een polderdijk tijdens een hevige februaristorm. De bestaande akkers van de Zwarte Polder kwamen onder invloed van het zilte getij

waardoor de granen en aardappelen plaats maakten voor zeekraal, lamsoor en zulte. Kleine delen van de verloren gegane polder werden in de jaren daarna opnieuw op zee veroverd, maar het grootste deel van de Zwarte Polder bleef verdrongen. De gehavende dijkrestanten verdwenen door overstuiving geleidelijk onder het zand. Hierdoor is in de loop van de tijd een duinlichaam ontstaan waarvan het hoogste punt zich nu zo'n 18 meter boven NAP verheft.

Veel variatie in planten, vogels en insecten

Op de hoogste delen domineert het grijs van een jong en ondoordringbaar duindoornstruweel, terwijl op de oudere delen aan de landzijde deze pionier grotendeels is verdrongen door het donkergroen van liguster, sleedoorn, meidoorn, roos en vooral braam. Aan de zeezijde ontwikkelt zich de laatste jaren een nieuw duin vanuit de pionierende plukjes biestarswegas op het strand. Forse pollen

Awie de Zwart
Foto: Awie de Zwart

Verdrongen Zwarte Polder
Foto: RWS-Joop van Houdt

helm nemen nu langzaam het stokje over en bieden beschutting aan een fraaie populatie zeewolfsmelk. De zee heeft aan de voet van het duin een dik winters vloedmerk afgezet. Zeeraket doet zich hier te goed aan de overdaad aan voedingsstoffen. Aandoenlijk is de eenzame meidoorn in het schor die gegeseld door de zilte wind als een soort vlag aan een stok ieder jaar schever en schever groeit. De dichte doornige duinstruwelen bieden in het voorjaar onderdak aan een rijk palet aan broedvogels. Rond zonsopkomst maken de zingende mannetjes duidelijk om welke aantallen het gaat en hoe divers de soortensamenstelling is. Op warme dagen gonst het rondom de bloeiende struwelen van de insecten; het stapelvoedsel voor de jonge zangvogels. Hun bestuivingswerk levert later in de zomer een rijk gedekte tafel op met tal van kleurrijke vruchten. Deze staan op het menu van de grote aantallen trekvogels die het gebied vanaf de nazomer bezoeken. De onbekommerd huppende jonge konijntjes brengen vrolijkheid in het gebied, terwijl de aanblik van verdwaasde volwassen exemplaren, getroffen door myxomatose, juist weer het drama van het leven benadrukken. Zie hier de Verdrongen Zwarte Polder, een van mijn vele favoriete duingebieden. •